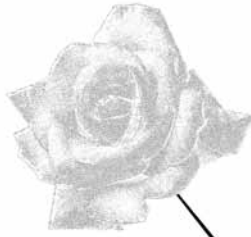

BEASTLY

A szörnyszívű

fine ● *selection*

ALEX FLINN

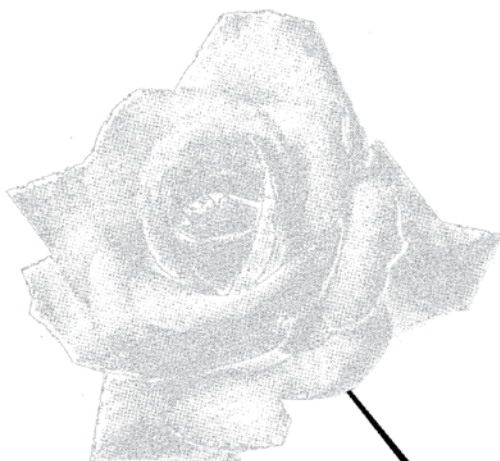

ALEX FUJITA

BEASTLY

A szörnyszívű

ALEX FUJARI

BEASTLY

A szörnyszívű

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Ajánlás

*Lányomnak, Katherine-nek, aki végre elég idős ahhoz,
hogy elolvassa valamelyik könyvemet!*

Új dolgokkal próbálkozni nem könnyű. Szeretném megköszönni a segítséget és a megerősítést, hogy ez nem egy eszement ötlet volt, a következőknek: Joyce Sweeney-nek (és az általa vezetett Pénteki klub néhány tagjának), Marjetta Geerlingnek, George Nicholsonnak, Phoebe Yehnek, Catherine Ondernak, Savina Kimnek és Antonia Markietnek.

Külön köszönöm lányomnak, Meredithnek, hogy a *Szépség és a szörnyeteg*nek oly sok változatát hajlandó volt meghallgatni, gyakran képek nélkül.

Mr. Anderson: Üdvözljük a Váratlan Átváltozások chatszoba első gyűlésén.

Mr. Anderson: Van itt valaki? Jobban mondva, van itt bárki, aki beismeri, hogy itt van?

SzornyetegNYC belépett a chatszobába.

Mr. Anderson: Helló, SzornyetegNYC.

Mr. Anderson: Hahó! Látlak, SzornyetegNYC. Bemutatkoznál?

SzornyetegNYC: Nem akarok elsőnek beszélni... van itt még valaki?

Mr. Anderson: Igen, úgy tűnik, egy csomóan rejtőzködnek itt, akik előtted léptek be.

SzornyetegNYC: Akkor kezdjék ők.

Mr. Anderson: Szeretne valaki beszélgetni SzornyetegNYC-vel?

NEMALEANY: Szia, SzornyetegNYC. Hívhatunk Szornyetegnek?

SzornyetegNYC: Tökmindegy. Nem számít.

Mr. Anderson: Kösz, hogy megszólaltál, Néma – bocs a viccért. Te miféle lény vagy?

NEMALEANY: Sellő. Egy kisebbfajta.

Mr. Anderson: Úgy változtattak át sellővé?

NEMALEANY: Igazából most éppen sellő vagyok, de *fontolgalom* az átváltozást. Úgy gondoltam, ez a csoport segíthet a döntésben.

Mr. Anderson: Ma pont erről fogunk beszélgetni – az átváltozás élményéről, arról, hogyan lettetek azok, akik vagytok.

Breki: téged átválttak, Andy?

Mr. Anderson: Hát, nem. De azért indítottam ezt, hogy segíthessek nektek.

SzornyetegNYC: Te lány vagy, NemaLeany? Úgy értem, nőstény, izé, hal. Egy hab*leány*?

Breki: Hgy seg nknk, ha nem tud milyen

NEMALEANY: Szörnyeteg, igen, az vagyok. Azon gondolkodom, hogy emberré változzak-e.

Mr. Anderson: Breki, tanulmányoztam a hozzád hasonló eseteket. Alaposan. A szakdolgozatom címe Az igaz szerelemből történő transzformáció hatásai, Grimm, LePrince de Beaumont, Akszakov, Quiller-Couch és Walt Disney munkássága alapján...

SzornyetegNYC: Hol vagy, Néma?

NEMALEANY: Biztosra veszem, hogy érted a dolgod, Andy. Kedves tőled, hogy ezt összehoztad :)

Mr. Anderson: Köszönöm, Néma.

NEMALEANY: Szörnyeteg, Dániában lakom. Konkrétan az Atlanti-óceánban, Dánia mellett.

SzornyetegNYC: Dániában?

Breki: Bcs, de nehéz bkalábal géplni.

NEMALEANY: Dániában. Európában.

Breki: Úgy értem, LÁBBAL.

Mr. Anderson: Értem, Breki. Szerintem jót tesz nektek, srácok – és a lányoknak is –, ha meg tudjátok beszélni a dolgokat.

Grizzlysrac belépett a chatszobába.

Grizzlysrac: Szeretnék mesélni 2 lányról, akikkel találkoztam.

SzornyetegNYC: Tudom, merre van Dánia. Az átok óta rengeteg időm van tanulni, m (sic! – és a többi csetes rövidítés is szándékos) nincs életem.

Mr. Anderson: Ez jó gondolat, SzornyetegNYC. Az átváltozás okozta életmódváltozásokat is megbeszéljük majd.

SzornyetegNYC: Ott hideg van, Néma!

NEMALEANY: Igen, az van. <vigyor> De a víz alatt meleg van.

Grizzlysrac: Szeretnék mesélni erről a két lányról!

SzornyetegNYC: Van valakid, Néma?

Grizzlysrac: A 2 lányból az lik RoseRed & ő naggyon sexy!!!

NEMALEANY: Nincs igazán, Szörnyeteg. Azt hiszem, tudom, mire akarsz kilyukadni...

Breki: Az a lgnhezebb, h l1eket kell enni.

Grizzlysrac: A másik Hófehérke.

NEMALEANY: Nincs pasim, de van ez a srác... egy tengerész.

Grizzlysrac: Nem az a Hófehérke. Ez 1 másik – RoseRed testvére. Csendes. Ő is kedves.

Breki: n sztem a legyeket.

SzornyetegNYC: Az van, Néma, hogy egy lányt keresek, egy olyat, aki szeretni tudna.

NEMALEANY: Ez hízelgő, Szörnyeteg, de én mást szeretek. Volt az a hajós fiú. Megmentettem a vízbefulladásától.

Mr. Anderson: Lehetne, hogy NE egyszerre beszéljünk?

SzornyetegNYC: De nekünk általában nincs kihez beszélünk.

Breki: Mgányos békának lnni, ha igazából n v az.

Mr. Anderson: Értem. Akkor is felváltva kell írunk, hogy ne keveredjenek a szálak. Ez az első alkalom, úgyhogy úgy gondoltam, megbeszélhetnénk, hogy lettünk ilyenek – hogyan változtunk át.

Breki: Ez knnyű – mgharagítottam 1 boszit.

SzörnyetegNYC: Dettó.

NEMALEANY: Én fontolgatom az alkut egy boszorkánnyal. Ten[geri boszorkánnal, történetesen. Hogy odaadom a hangomat lábakért. Ezért vagyok Néma.

SzörnyetegNYC: Gyönyörűen gépelsz, Néma.

NemaLeany: Köszönöm, Szörnyeteg. Nekem ujjaim vannak, nem karmaim.

Grizzlysrac: Lá-ti-dó.

Mr. Anderson: Szörnyeteg, mesélnél az átváltozásodról?

SzörnyetegNYC: Nincs kedvem.

Mr. Anderson: Barátok között vagy, Szörnyeteg.

Grizzlysrac: Jah, gyerünk, hogy beszélhessek a 2 lányról utána.

SzörnyetegNYC: 2 lányt is ismersz, Herceg??? Hol laksz te?

Mr. Anderson: Ez nem társskereső szolgáltatás, Szörnyeteg.

SzörnyetegNYC: Hát, pedig nekem az kellene. Nem könnyű lányokat összeszedni, ha az ember úgy néz ki, mint Csubakka! Pedig muszáj lenne szereznem egyet, hogy leszálljon rólam az átok.

Mr. Anderson: Lelkiségélyre is szükség van. Ezért hoztam össze ezt itt.

NEMALEANY: kérlek, mesélj nekünk, Szörnyeteg. Barátok közt vagy.

SzörnyetegNYC: Oké, rendben. Az első, amit tudtok kell rólam, hogy egy szörnyeteg vagyok.

Breki: Ezért a név.

Mr. Anderson: Csak semmi flame, Breki.

SzörnyetegNYC: Igen, persze. De volt idő, amikor a kövér lányokra mondtam olyat, hogy „ez egy szörnyeteg”. Én nem olyasfajta szörnyeteg vagyok. Egy állat vagyok. Szőrme, karmok, minden, amit akartok. Mindenem állatias, kivéve belül. Odabent még ember vagyok.

Grizzlysrac: Dettó.

SzörnyetegNYC: És ez azért nagyon nehéz nekem, mert mielőtt szörnyeteggé váltam volna, én... hát, hihetetlen jól néztem ki, na. Menő, népszerű, gazdag. A barátaim az iskolában herceggé választottak.

Grizzlysrac: Választottak? Herceggé?

Breki: A hrcegeket n vlsztják. De én vmikor herceg vtam.

SzörnyetegNYC: Hosszú történet.

Breki: hrcg vltam

Mr. Anderson: Rengeteg időnk van, Szörnyeteg. Mesélj.

SzörnyetegNYC: <sóhaj> oké. Az egész egy boszorkány miatt kezdődött.

Breki: Mnd úgy kzdődök

1. RÉSZ:

A herceg és a boszorkány

1.

ÉREZTEM, HOGY MINDENKI ENGEM NÉZ, de ezt megszoktam már. Az apám arra tanított meg legelőször és legalaposabban, hogy tegyek úgy, mintha semmi nem hatna meg. Ha az ember különleges, mint mi, az fel szokott tűnni.

A kilencedik osztály utolsó hónapjában jártunk. A helyettesítő tanár szavazólapokat osztogatott a szokásos diákbálhoz, amiről általában úgy gondoltam volna, hogy bénaság.

– Hé, Kyle, ezen a te neved van – pöccintette meg a karomat a barátom, Trey Parker.

– Ne már. – Amikor Trey felé fordultam, a mellette ülő lány – Anna, vagy talán Hanna – lesütötte a szemét. Jaj. Engem bámult.

Megszemléltem a szavazólapot. Nem csak hogy rajta volt a nevem, Kyle Kingsbury, a kilencedikesek hercege szerepnél, de ráadásul én voltam a tuti befutó. Senki nem versenyezhet az én külsőmmel és az apám pénzével.

A helyettesítő tanár új lehetett, és láthatóan még azt hitte, hogy csak mert a Tuttle olyan sulis, amiben salátabár van az ebédlőben, és ahol kínaiul is lehet tanulni – vagyis olyan iskola, ahova New York komolyabb

emberei járatták a csemetéiket –, mi nem fogunk úgy kitolni vele, ahogy az állami iskolákban szoktak. Nagyot tévedett. Kizárt volt, hogy valaha is bármiből vizsgáztasson minket, úgyhogy azon ügyködtünk, hogy a szavazólap elolvasása és a szavazatunk felvétele eltartson az ötven perces óra végéig. Legalábbis a legtöbben. A többiek egymással SMS-eztek. Figyeltem, ahogy azok, akik szavaztak éppen, felém nézegetnek. Mosolyogtam. Más talán lesütötte volna a szemét, hogy szegénylősnek és szerénynek tűnjön, mintha zavarba lenne tőle, hogy ott a neve – de nincs értelme tagadni a nyilvánvalót.

– Az én nevem is ott van – pöckölte meg Trey ismét a karom.

– Hé, vigyázz! – dörzsöltem a karom.

– Vigyázz te. Olyan ostoba vigyor ül az arcodon, mintha már nyertél is volna, és most pózolnál a paparazziknak.

– És mi ezzel a baj? – vigyorogtam még szélesebben, hogy idegesítségem, és aprókat integettem, ahogy a felvonulásokon szoktak. Valakinek pont ekkor sült el a fényképezőgépe, mintegy felkiáltójelként.

– Ilyeneknek nem is lenne szabad élniük – mondta Trey.

– Ó, köszönöm szépen. – Elgondolkoztam azon, hogy Treyre szavazok, csak kedvességéből. Trey nagyon vicces, de nincs túl jól megáldva kinézetileg. A családja sem különösebb – az apja orvos, vagy mi. Lehet, hogy közzé fogják tenni az eredményeket az iskolaújságban, és nagyon ciki lenne Treynek, ha az utolsó helyre kerülne, vagy egyáltalán nem kapna szavazatot.

Másrészt meg klassz lenne, ha én kétszer-háromszor annyi szavazatot kapnék, mint a második. És egyébként is, Trey istenít engem. Egy igaz barát azt szeretné, ha parádésan nyernék. Ez a másik dolog, amit apám mindig mondogatott: – Ne legyél balek, Kyle, és ne tegyél meg dolgot pusztán barátságból vagy szerelemből. Mert mindig az fog kiderülni, hogy az egyetlen, aki igazán szeret téged, te magad vagy.

Hét vagy nyolc éves lehettem, amikor ezt mondta, és azonnal vissza-kérdeztem: – És te, apa?

– Én mi?

– Te szeretsz... – Engem. – Minket. A családotat.

Apa hosszan rám nézett, mielőtt válaszolt volna. – Az más, Kyle.

Soha többé nem kérdeztem meg, hogy szeret-e. Tudtam, hogy első alkalommal az igazat mondta.

Összehajtottam a szavazólapot, nehogy Trey meglássa, hogy magamra szavaztam. Persze tudtam, hogy ő is magára szavazott, de az más volt.

Ekkor megszólalt egy hang a terem végében.

– Ez gusztustalan!

Mindannyian hátrafordultunk.

– Lehet, hogy valaki az asztal alá ragasztotta a taknyát – suttogta Trey.

– Te voltál az? – kérdeztem.

– Én már nem csinállok ilyeneket.

– Gusztustalan – ismételte meg a hang. Elhallgattam, és odanéztem, ahonnan a hang jött, arra a gót stílusban öltözködő idiótára ott hátul. Kövér csak volt, olyan leomló, fekete ruhákban, amelyet általában csak boszorkányok vagy terroristák hordanak (nálunk, a Tuttle-ben nincs egyenruha; a szülők dühösek lennének, ha nem villogtathatnák a csemetéiket a Dolce & Gabbanás cuccokban), a haja pedig zöld volt. Egyértelmű, hogy ez egy néma segélykiáltás. Az a fura, hogy korábban soha nem vettem észre a csajt. Pedig a legtöbb embert ismertem a suliban.

A helyettesítő tanár túl ostoba volt ahhoz, hogy ne figyeljen rá. – Mi a gusztustalan, ööö...

– Hilferty – válaszolta a lány. – Kendra Hilferty.

– Kendra, valami gond van az asztaloddal?

– Ezzel a világgal van valami gond. – Kendra felállt, mintha valami szónoklatot tartana. – Valami nagyon nagy baj van a világgal, ha ilyen ez

a huszonegyedik század, ez egy kész elitista paródia – emelte a magasba a szavazólapját. Mindenki kuncogott.

– Ez egy kilencedikes báli szavazás – szólalt meg Trey. – Hogy megválasszuk a bál uralkodóit.

– Pontosan – felelte a lány. – Kik ezek az emberek? Miért kellene uralkodóként bánnunk velük? Milyen alapon? Az emberek ebben a szavazásban egyetlen tulajdonság alapján döntenek, ez pedig a külső szépség, semmi egyéb.

– Nekem ez jó alapnak tűnik – mondtam Traynek félhangosan, és felálltam. – Így működik. Mindenki szavaz, és ezt választják. Ilyen a demokrácia.

Körülöttem páran a magasba emelték a hüvelykujjukat, elhangzott pár hajrá is, különösen Annától vagy Hannától. De észrevettem, hogy egy csomóan, javarészt a csúnyák, hallgatnak.

A lány felém lépett. – Ezek birkák, akik követik a csordát. Azért szavaznak az úgynevezett népszerű emberekre, mert az könnyű. A felszínes szépséget, a szókeséget, a kék szemet – nézett rám – mindig könnyű felismerni. De ha valaki bátrabb, erősebb, okosabb, az kevésbé feltűnő.

Felhúzott, úgyhogy nekiugrottam. – Aki olyan okos, az rájön, hogy lehetne szebb. Fogyókúrázhatsz, elmehetsz plasztikai sebészhez, legyalultathatod az arcod, még a fogaidat is kifehéríttetheted. – Úgy hangsúlyoztam, hogy értse, róla van szó, nem egy általános alanyról. – Az apám tévébemondó. Azt mondja, ne csúnya embereket mutogassanak.

– Így gondolod? – emelte meg sötét szemöldökét a lány. – Akkor váltoozunk mindannyian olyanná, amilyennek te szeretnél minket, Kyle Kingsbury?

A nevemre elbámultam. Biztosra vettem, hogy még soha nem láttam ezt a lányt. De ő persze ismert. Mint mindenki. Valószínűleg reménytelenül belém volt zúgva.

– Igen – feleltem. – Igen. Ezt gondolom. Így van.

A lány felém sétált. A szeme világoszöld volt, az orra pedig hosszú és horgas. – Akkor reménykedj abban, hogy soha nem csúnyulsz meg, Kyle. Mert most is csúnya vagy, belül, ahol a legjobban számít, és ha valaha elveszítenéd a vonzó külsődet, szerintem nem lennél elég okos ahhoz, hogy visszaszerezd. Kyle Kingsbury, te egy szörnyeteg vagy.

Szörnyeteg. Ez a szó egy másik időt és helyet idézett fel. Tündérmesék jutottak róla eszembe, és fura bizsergést éreztem, mintha a karomon a szőr lángra kapott volna a lány tekintetétől. Elintéztem egy legyintéssel.

2.

SZÖRNYETEG.

– Az a gót tyúk az irodalomórán elég hátborzongató volt – mondtam Treynek, miközben átöltöztünk tornaórára.

– Látom, jól kiborított téged – értett velem egyet Trey.

– Tíz éve bámulom a randa képed. Engem már semmi nem borít ki.

– Oké, akkor nem ezért piszkál azóta is ez a téma?

– Nem is piszkál. – Pedig így volt. Amikor a lány azt mondta, hogy vigyázzak, nehogy megcsúnyuljak, amikor utoljára rám nézett, olyan volt, mintha tudna rólam dolgokat, mint például hogy mennyire sírtam, amikor az anyám lelépett, mert azt hittem, soha nem látom többet (ami nem állt olyan távol az igazságtól). De ez ostobaság volt. Semmit nem tudhatott.

– Mondj, amit akarsz – válaszolta Trey.

– Tényleg ijesztő volt – ismertem be. – Ijesztő, hogy ilyen emberek egyáltalán léteznek.

– És ebbe az elvben jó iskolába járnak, amit elrontanak nekünk, többieknek.

– Igen. Valakinek tennie kellene valamit.

Tényleg így gondoltam. Megpróbáltam úgy tenni, mintha nem lenne olyan nagy szám, hogy herceggé választanak, de az volt. Ez az én napom kellett volna legyen, de az a boszorkány elrontotta.

Így gondoltam rá: mint egy boszorkányra. Mi a benti futópályán futottunk, de ő nem. Nem öltözött át, hanem ugyanazokat a fekete, lebegő ruhákat viselte. Leült egy padra a lámpa alá. Felette sötét volt az égbolt. Esni készült.

– Valakinek móresre kellene tanítania. – Azon gondolkoztam, amit mondott: Most is csúnya vagy, belül, ahol a legjobban számít... te egy szörnyeteg vagy. Micsoda hülyeség. Most is csúnya vagy, belül, ahol a legjobban számít, és ha valaha elveszítenéd a vonzó külsődet, szerintem nem lennél elég okos ahhoz, hogy visszaszerezd. Kyle Kingsbury, te egy szörnyeteg vagy. Áh, ő se más, mint a többiek. Ha velünk barátkozhatna, azt tenné. Bárki azt tenné.

És egy másodperc alatt rájöttem, mit fogok csinálni.

Felgyorsítottam. Öt kört kellett futnunk a pályán, és általában kényelmesre vettem a tempót, mert amikor befejeztük, új feladatot kaptunk a tesitanártól. Hülyeség volt, hogy egyáltalán járnom kell tornaóra, amikor két csapatban is játszom. De tudtam, hogy a tesitanár is így gondolja, úgyhogy általában ki tudtam húzni magam. Ha a megfelelő, tiszteletteljes pillantással nézel egy tesitanárra – olyannal, amiről rögtön eszébe jutnak a csekkek, amiket az apád töltött ki az iskolai sportegyesületnek, hogy kárpótolja őket a távolmaradásért –, akkor megúszhatsz mindent.

Bár lassan haladtam, befejeztem a fél kört a mögöttem jövő előtt, aztán elindultam a pad felé, ahol a boszorkány ült, és az ölében lévő valamit bámulta.

– Kingsbury! – üvöltötte a tanár. – Ha végeztél, mehetsz kosarazni.

Azt feleltem: – Rendben, tanár úr. – Elindultam, mintha engedelmeskednék, de aztán fintorogni kezdtem. – Ó, begörcsölt a lábam. Kinyújtóztathatnám? Nem akarnék lesérülni.

A tiszteletteljes pillantás alkalmazási helye.

– Jaj, hát akkor menj – mosolygott a tesitanár. – Amúgy is kilométerekkel a többiek előtt jársz.

Ez bejött. – Maga a legklasszabb, tanár úr.

A tanár nevetett.

Sántikáltam, amíg hátat nem fordított nekem, utána odasétáltam a padhoz, ahol a lány ült. Nyújtani kezdtem.

– Te nagyon ügyesen manipulálsz a felnőtteket, igaz? – kérdezte.

– Kiválóan – mosolyogtam rá. – Hé. – Megláttam, mit tart az ölében. Egy tükör volt az, egy olyan régimódi fajta, nyéllel, mint a Hófehérkében. Amikor a lány észrevette, hogy nézem, gyorsan a táskájába dugta.

– Mire való az a tükör? – kérdeztem, furcsállva, hogy egy ilyen csúnya lány ekkora tükröt tart magánál. Bár ez bárkitől furcsa lett volna.

A lány elengedte a füle mellett a kérdést. – Hogy van a lábad?

– Micsoda? – álltam meg két nyújtás között. – Ja, ami azt illeti, jól. Tök jól. Csak veled akartam beszélgetni.

A lány felvonta a szemöldökét. – És minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

– Nem mondanám megtiszteltetésnek. Én csak... elgondolkoztam.

– Az biztos szokatlan élmény lehetett számodra.

– Azon gondolkoztam, amit az órán mondtál. És arra jutottam, hogy igazad van.

– Tényleg? – A lány párat pislogott, mint egy patkány, amikor előmászik egy sötét lyukból.

– Igen, tényleg. Valóban a megjelenésük alapján ítéljük meg az embereket errefelé. Olyasvalakinek, mint én... mondjuk ki, az átlagnál jobb külsejű vagyok, és így könnyebb, mint...

– Nekem?

Megvontam a vállam. – Nem akartam ennyire konkrét lenni. Az apám tévébemondó, úgyhogy tudom, hogy megy ez. Az ő szakmájában ha elveszíted a szépségedet, elveszíted a munkádat.

– És ez neked helyesnek tűnik így?

– Erről soha nem gondolkoztam. Úgy értem, senki nem tehet arról, milyennek születik.

– Érdekes – felelte a lány. Úgy mosolyogtam rá, ahogy azokra a lányokra szoktam, akik tetszenek, és közelebb léptem, szinte följe tornyosultam. – Te is elég érdekes vagy.

– Úgy érted, furcsa?

– Az ember jó értelemben is lehet furcsa, nem?

– Ez így van. – Az órájára nézett, mintha mennie kellett volna, pedig még javában tartott az óra. – Szóval, ezt akartad mondani nekem?

Boszorkány.

– Igazából nem. Gondolkoztam azon, amit mondtál, és úgy érzem, talán... kicsit szélesíthetném a látókörömet. – Ez apa szavajárása volt. Mindig azt mondta, hogy szélesítsem a látóköröm, ami általában még több munkát jelentett. – Tudod, találkozhatnak másféle emberekkel is.

– Csúnyákkal?

– Érdekesekkel. Olyanokkal, akikkel eddig nem találkoztam.

– Mint én?

– Pontosan. Szóval, azt szeretném tudni, hogy, izé, nem jönnél-e velem a bálra jövő héten. Szerintem jól éreznénk magunkat együtt.

A lány rám meredt, és a szeme zöld része mintha megvillant volna, és ki akart volna bugyogni a csontos ornyergére. Lehetetlen. Aztán elmosolyodott. Fura mosoly volt, titokzatos.

– Igen. Igen, veled akarok menni.

Naná.

3.

MÉG KÉT PERCET SEM TÖLTHETTEM OTTHON, amikor Sloane Hagen, egy vállalati felsővezető kidolgozott testű, BlackBerryt lobogtató, Eviant nyakaló, festett szőke, kifúrt köldökű lánya, a valódi partnerem a bálra megcsörgette a telefonomat. Rányomtam az „Elutasít”-ra. Ismét felhívott. És ismét. Végül megadtam magam.

– Valami gót csaj azt mondja mindenkinek, hogy veled megy a bálra!
– visította.

Csak lazán. Számítottál erre.

– Szerinted életszerű, hogy valami vesztest hívok el?

– Akkor miért mondogatja ezt?

– Nem tehetek arról, amit az eszelős csodabogarak mondanak rólam.

– Szóval nem hívtad el?

– Be vagy löve? Miért mennék egy ilyenekkel, amikor az iskola legmenőbb csajával is mehetek? – Átváltottam a „csak Sloane-nak” hangomra. – Mi vagyunk az álompár, bébi.

Sloane felnevetett. – Én is így gondolom. Szólok mindenkinek, hogy hülyeségeket beszél.

– Ne tedd.

– Miért ne? – kezdett Sloane ismét gyanakodni.

– Hát, ez így elég vicces, nem? Egy idióta, amint azt mondogatja, hogy a te partnerreddel megy az év legnagyobb báljára?

– Azt hiszem.

– Akkor képzeld magad elé. Mindenkinek azt meséli, hogy meghívtam. Lehet, hogy még maga is elhiszi, és vesz valami szép ruhát. És akkor megjelenek a bálon veled. Eszelősen vicces lesz.

– Szeretlek, Kyle – kuncogott Sloane. – Annyira gonosz vagy.

– Egy gonosz zseni, úgy érted. – Vadul felnevettem, mint egy gonosztevő egy rajzfilmben. – Hogy tetszik?

– Kétségkívül igazad van. Eszelősen vicces lesz.

– Pontosan. Szóval most csak egy dolgot tehetsz érte... hogy befogod a szádat.

– Persze. De Kyle...

– Igen?

– Jobb, ha velem nem próbálkozol ilyesmivel. Én nem vagyok olyan hülye, hogy bedőljek.

Ebben nem voltam olyan biztos, de azt feleltem, „soha, Sloane”, olyan engedelmesen, mint egy labrador.

– És Kyle?

– Igen, mi az?

– A ruhám fekete, és nagyon anyagtakarékos.

– Hmm. Ez jól hangzik.

– Úgyhogy egy orchideát szeretnék hozzá. Lilát.

– Persze – feleltem, arra gondolva, hogy ez a legjobb Sloane-ban. Vagyis igazából a legtöbb ismerősömben. Ha megkapják az embertől, amit akarnak, akkor megadják, amit az ember akar.

MIUTÁN LETETTEM A TELEFONT, leültem, hogy kikeressem az iskolai telefonkönyvből ezt a Kendra lányt. Nem igazán bíztam abban, hogy Sloane semmit nem mond neki, úgyhogy úgy döntöttem, kármelegelőzsképpen felhívom.

De a H betűnél nem volt Kendra Hilferty. Úgyhogy végigmentem minden egyes néven, A-tól Z-ig, majd vissza, de nem találtam egy Kendrát sem. Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy év elején itt volt-e már, de végül feladtam.

Kilenc körül a Yankee-k dicső meccsét néztem éppen, amikor meghallottam apa kulcsát a zárban. Ez furá volt. A legtöbb este apa nem jött haza, amíg le nem feküdtem. A szobámban is nézhettem volna, de a plazmatévé a nappaliban volt. Meg mesélni akartam apának a bálhercegségről. Nem mintha számított volna, de ez olyasmi, amit legalább meghall talán.

– Szia! Tudod, mi történt? – kérdeztem.

– Mi? Bocs, Aaron, nem hallottalak. Valaki beszélt hozzám. – Intett, hogy hallgassak el, és vetett rám egy „fogd már be!” pillantást. Bluetooth headsetet használt. Mindig is úgy gondoltam, hogy abban nagyon hülyének tűnnek az emberek. Mintha magukban beszélnek. Kiment a konyhába, és folytatta a telefont. Gondoltam rá, hogy felhangosítom a tévét, de attól kiborult volna. Azt mondta, az proli dolog, a tévét jártni telefonálás közben. Csak az a baj, hogy mindig telefonál.

Végül lerakta. Hallottam, hogy a szubzéróban matat (mindig így nevezi a hűtőt) és a vacsorát keresi, amit a bejárónő hagyott. Majd hallottam, hogy nyílik és csukódik a mikro ajtaja. Tudtam, hogy ekkor be fog jönni, mert pontosan három percet kell elütnie a velem való beszélgetéssel.

És így is lett. – Mi volt az iskolában?

Remek volt. Trey-jel beállítottuk az összes drótot a holnapi robbantáshoz. Csak azt kell kitalálnunk, hogyan szerzünk automata fegyvereket anélkül, hogy megtudnád. Nem lesz nehéz, tekintetbe véve, hogy soha nem vagy itthon. Tegnap elloptam a hitelkártyádat. Úgysem bánod. Ha egyáltalán észreveszed.

– Tök jó volt. Kihirdették a tavaszi bál befutóit, és én is köztük vagyok. Azt mondják, én fogok nyerni.

– Ez remek, Kyle – pillantott le a mobiljára.

Kíváncsi voltam, hogy ha a másik dolgot mondtam volna, vajon akkor is ezt feleli-e.

Megpróbálkoztam azzal, amire általában reagálni szokott. – Beszél-tél anyával mostanában? – Anya tizenegy éves koromban ment el, mert úgy érezte, „vár még rá valami”. Végül feleségül ment egy plasztikai se-bészhez és Miami-ba költözött, hogy napfényben fürdőzhessen, és soha ne kelljen megöregednie. Vagy felhívnia.

– Mi? Valószínűleg ott szikkad valahol. – A konyha felé pillantott, mintha siettetni akarná a mikrót. – Ma kirakták Jessica Silvert. – Jessica a bementő társa, úgyhogy a beszélgetés visszatért a kedvenc témájára: önmagára.

– Miért? – kérdeztem.

– Hivatalosan azért, mert elszólta magát a Kramer incidens során.

Fogalmam nem volt, mi az a Kramer-incidens.

Apa folytatta. – ... magunk közt szólva, ha leadta volna azt a tíz kilót, miután megszülte a gyereket – vagy, ami még jobb, nem is szült volna – megmaradt volna az állása.

Erről eszembe jutott, amit Kendra mondott. És akkor mi van? Az emberek szép embereket akarnak látni, nem csúnya dagadtakat. Ilyen a természetünk. És ez baj?

– Tök hülye – helyesltem. Apa ismét a konyha felé pillantott, úgy-
hogy megjegyeztem: – A Yankeek nagyon nyomják.

Ekkor kezdett csipogni a mikró.

– Micsoda? – kérdezte apa. Egy olyan tizedmásodpercre a tévére
koncentrált. – Ó, rengeteg munkám van, Kyle.

Ezzel bevitte a vacsoráját a hálószobájába, és becsukta az ajtót.

4.

OKÉ, LEHET, HOGY SLOANE nem mondta el Kendrának, hogy őt viszem a bálra. De mindenki másnak igen. Amikor beértem az iskolába, két lány, akik láthatóan abban reménykedtek, hogy őket hívom, csalódott képet vágott, és Trey csatlakozott hozzám, amint beléptem az ajtón.

– Sloane Hagen – emelte a kezét, hogy belecsapjak. – Szép munka.

– Elég jó.

– Elég jó – majmolt Trey. – Ő az iskola legdögösebb csaja.

– Miért ne a legjobbat választanám?

Azt hittem, Kendra is tudja, úgyhogy meglepődtem, amikor odajött hozzám két óra között. – Szia – karolt belém.

– Szia. – Megpróbáltam nem elhúzni a karom, vagy körbenézni, hogy ki látja velem ezt a defektest. – Tegnap este fel akartalak hívni.

Most először mintha zavarba jött volna. – Nem vagyok a telefonkönyvben. Én... izé, új vagyok itt. Év közben érkeztem.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmi van. – Még mindig rajtam lógott. Pár barátom sétált el mellettünk, és automatikusan megpróbáltam levakarni magamról.

– Jujj! – az egyik körme megkarcolt.

– Bocsánat.

– Szóval, még mindig jössz velem a bálra?

– Persze. Miért ne mennék? – meredt rám Kendra.

Éppen el akartam magyarázni, hogy szerintem a bálon kellene találkoznunk, mert az apám nem tud elvinni minket a hatórás hírek miatt, amikor azt mondta: – Szerintem ott kellene találkoznunk.

– Tényleg? A legtöbb lány királyi hintóban, vagy ilyesmiben szeretne érkezeni.

– Á. Fura, de az anyám lehet, hogy nem fog örülni, ha egy fiúval megyek a bálra.

Ellentétben a mivel? Vérfarkassal?

Ez túl jó volt ahhoz, hogy igaz legyen. – Oké. Megveszem a jegyed, és ott találkozunk.

– Akkor viszlát ott – indult el Kendra másfelé.

Én is ezt tettem, majd eszembe jutott, mit mondott Sloane a virágdíszről. Úgy gondoltam, Kendrát is megkérdezem, hogy valóságosnak tűnjön a dolog. – Kendra, milyen ruha lesz rajtad? Apám azt mondja, vigyek virágot.

– Ja, még nem döntöttem el, mit veszek fel. Valami feketét... az illik hozzám. De egy egyszerű, fehér rózsza mindenhez megy, nem? És a tisztaságot jelképezi.

Annyira elképesztően randa volt, hogy egy pillanatra elképzelttem, mi lenne, ha tényleg őt vinném a bálra, odahajolnék hozzá, a lepedékes fogait és a görbe orrát nézve, meg azokat a fura, zöld szemeket, és rátűzném a virágot, miközben az összes haverom rajtam röhög. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy mi van, ha tényleg boszorkány. Lehetetlen. Boszorkányok márpedig nincsenek.

– Megkapod – mondtam. – Szóval, akkor a bálon?

– Emlékezetes éjszaka lesz.

5.

A BÁL ESTÉJÉN FELVETTEM A SZMOKINGOT, amit Magda, az új házzelvezetőnőnk bérelt nekem apa hitelkártyájával. Az a jó abban, ha az ember apja soha nincs jelen, hogy megvesz dolgokat, mert az könnyebb, mint vitatkozni. Trey szülei például tipikus sóherek – azt mondták neki, hogy választania kell az Xbox és a Wii között, meg ilyenek. Attól tartanak, hogy „elkényeztetik”, vagy valami. Az apám mindkettőt megvette.

Utána felhívtam Treyt a mobilomon (apától kaptam), miközben a limuzinra vártam (szponzor: apa). Benéztem a szubzéroba, hogy elhozza-e Magda a virágot a boltból. Sloane tizenötször vagy tizenhatszor elmondta, hogy a ruhája „fekete és nagyon szexi”, és hogy nem fogom megbánni, ha egy lila orchideát veszek neki. Úgyhogy persze azt kértem Magdától.

– Eszedbe jutott már, hogy egy iskolai bál a prostitúció legalizált formája? – kérdeztem Treytől.

Ő nevetett. – Hogy érted?

– Úgy értem, én – vagyis igazából az apám – elköltünk olyan ötszázat a szmokingra, a limóra, a jegyekre, a virágra, cserébe meg lesz némi akció. Ez hogy hangzik szerinted?

Trey felnevetett. – Nem semmi.

A hűtőbe pillantottam a virág miatt. – Hol a...

– Mi a baj?

– Semmi. Mennem kell.

Feltúrtam a szubzéro mélyét, de nem találtam orchideát. Az egyetlen virág odabent egy egyszerű, fehér rózsza volt.

– Magda! – üvöltöttem. – Hol a pokolban van az orchidea, amit el kellett volna hoznod? Mi ez a rózsza? – Biztos voltam benne, hogy a rózsák olcsóbbak az orchideáknál. – Magda!

Semmi válasz.

Végül a mosókonyhában találtam rá, amint éppen apa egyik ingének gallérijára kent folttisztítót. Elég könnyű a munkája, ha engem kérdeznek. Apa folyamatosan dolgozik, és nem sokat piszkol. Én leginkább iskolában vagyok, vagy ha nem, akkor olyan távol az otthonomtól, amennyire csak lehet. Szóval Magda végső soron fizetést és ingyen infrastruktúrát kap, amiért nem kell mást tennie, csak mosnia, porszívóznia, szappanoperákat néznie, és a seggét legeznie egész nap.

Ezt, és elvégeznie pár egyszerű feladatot, ami úgy tűnik, nem megy neki.

– Mi ez? – dugtam az orra alá a műanyag virágosdobozt. Igazából nem csak ennyit mondtam. Hozzátettem még pár káromkodást, amiket valószínűleg meg sem értett.

Magda hátralépett a kezem elől. A nyakláncai csilingeltek. – Gyönyörű, nem?

– Gyönyörű? Ez egy rózsza. Én orchideát mondtam. Or-chi-de-át. Vagy annyira ostoba, hogy nem tudja, mi az?

Még csak nem is reagált, ami pont azt jelzi, mennyire ostoba. Csak pár hete volt nálunk, de még hülyébb volt, mint az előző házvezetőnőnk, akit azért rúgtunk ki, mert az olcsó, piros pólóját berakta a mosásunkba. Magda nem hagyta abba a tiszta ruha hajtogatását, csak rámeredt a rózsára, mintha be lenne löve.

– Tudom, mi az orchidea, Kyle úr. Egy büszke, hiú virág. De nem látja, milyen szép ez a rózsza?

Ránéztem. Tiszta, fehér színe volt, és mintha a szemem előtt növekedett volna. Másfelé pillantottam. Amikor visszanéztem, csak Sloane arcát láttam, amint rossz virággal jelenek meg előtte. Ma éjjel nem fog szeretni, és mindez Magda miatt lesz. Ostoba rózsza, ostoba Magda.

– A rózsák túl olcsók – mondtam.

– Egy szép dolog az árától függetlenül értékes. Azok, akik nem látják meg az értékes dolgokat az életben, soha nem lesznek boldogok. Azt szeretném, ha boldog lenne, Kyle úr.

Igen, és a legjobb dolgokat nem lehet pénzért megvenni, igaz? De mit remélhet az ember olyasvalakitől, aki mások alsónadrágjainak mosásából él?

– Szerintem ez ronda – mondtam.

Magda lerakta a kezében tartott tiszta ruhát, és amilyen gyorsan csak tudta, elragadta tőlem a rózsát. – Akkor adja nekem.

– Szívott valamit? – vertem ki a dobozt a kezéből. A földre esett. – Valószínűleg kitervelte az egészet, ugye? Hogy rosszat hoz, hogy nekem ne kelljen, és magának adjam. De én nem így gondolom.

Magda lenézett a földön heverő rózsára. – Sajnálom magát, Kyle úr.

– Maga sajnál engem? – nevettem. – Hogyan sajnálhat maga engem? Hiszen maga csak egy házvezetőnő!

Magda nem válaszolt, csak apa egyik ingéért nyúlt, majd elment mosni.

Ismét felnevettem. – Félnie kellene tőlem. Össze kéne pisálnia magát. Ha elmondom apának, hogy így szórja a pénzt, ki fogja rúgni. És ki is fogja toloncoltatni. Rettegnie kellene tőlem.

Magda csak folytatta a hajtogatást. Valószínűleg még csak nem is tudott elég jól angolul ahhoz, hogy megértse, amit mondok. Nem akartam felvenni a rózsát, mert az annak beismerése lett volna, hogy oda fogom adni Sloane-nak. De milyen választásom lett volna? Felvettem a sarokból, ahova leesett. A műanyag doboz eltört, és a virág a földön hevert, az egyik szirma leesett. Olcsó szemét. A zsebembe dugtam a szirmot, a virágot pedig visszaraktam a dobozba, amennyire tudtam. Elin-dultam kifelé.

Ekkor szólalt meg Magda – egyébként tökéletes angolsággal: – Én nem félek magától, Kyle. Magát félted.

– Mit bánom én.

6.

ÚGY TERVEZTEM, HOGY FELVESZEM SLOANE-T a limuzinnal, átadom neki a virágot, aztán learatom mindennek a gyümölcsét azzal, hogy kicsit elleszünk a limóban. Végére is az apám rengeteget költött, úgyhogy ez életem egyik legszebb estéje kell legyen. A hercegség legalább ennyire legyen jó.

Nem így történt.

Először is, Sloane gyakorlatilag agyvérzést kapott, amikor meglátta a virágot. Vagy azt kapott volna, ha a szűk ruhában lett volna egyáltalán vérkeringése.

– Mi van, vak vagy? – kérdezte, és izmos karja még jobban megfeszült attól, hogy ökölbe szorította a kezét. – Azt mondtam, fekete ruha lesz rajtam. Ez totál ütni fogja.

– De hát fehér.

– Törtfehér. Atyaúristen.

Nem értettem, hogy a törtfehér miért ütne bármit. De a szexiségnek megvannak a maga előjogai.

– Nézd, – mondtam, – az az ostoba házvezetőnő szúrta el. Nem az én hibám.

– A házvezetőnő? Még csak nem is te vetted meg?

– Ki csinál ilyesmit saját kezűleg? Majd legközelebb veszek neked virágot én. – Feltartottam a dobozt. – Szép.

– Olcsó vacak – ütötte ki a kezemből Sloane. – Én nem ezt kértem.

A földön heverő dobozra pillantottam. El akartam sétálni. De ebben a pillanatban Sloane anyukája jelent meg a legmodernebb fotó-videó apparáttal a kezében, hogy rögzítse Sloane-t a jobb oldalamon, a bal oldalamon, kicsivel előttem. A készülék zakatolt, és Ms. Hagen, aki egyedülálló volt, és valószínűleg nem bánta volna, ha bemutatom az apámnak, azt gügyögte: – Itt a leendő herceg és hercegnő. – Úgyhogy azt tettem, amit Rob Kingsbury fia tesz. Félrerúgtam az olcsó virágot, és kedvesen a kamerába mosolyogtam, helyénvaló dolgokat mondva arról, milyen szép Sloane, milyen remek lesz a bál, satöbbi, satöbbi.

És ekkor mégiscsak felvettem a földről a virágot. Egy újabb szírom hullt le róla, úgyhogy azt is zsebrevágtam, mint az elsőt, és magammal vittem a dobozt.

A PLÁZÁBAN RENDEZTÉK A BÁLT. Amikor odaértünk, átnyújtottam a jegyem a lánynak, aki megnézte. A virágra pillantott.

– De szép – mondta.

Ránéztem, hogy viccel-e. Nem viccelt. Valószínűleg az osztálytársam volt, egy egérszerű lány, vörös copfokkal és szeplőkkel. Nem olyanak nézett ki, mint aki a Plazába tartozik. Biztos ösztöndíjas volt, mert rájuk szokták osztani az olyan kulimunkákat, mint például a jegyellenőrzés. Úgy tűnt, senki nem hívta meg a bálra, vagy vett neki virágot, még egy olcsó, törött rózsát sem. Sloane-ra pillantottam, aki kitörő örömmel köszöntötte az ötven legjobb barátját, akiket már egy napja nem látott,

mivel az összes lány lógott ma a suliból, hogy pedikűröshöz és wellness-terápiára menjen. Sloane az út legnagyobb része alatt a virág miatt nyafogott – nem egészen így terveztem – és még mindig nem volt hajlandó felvenni.

– Figyelj, szeretnéd? – kérdeztem a lánytól.

– Ez nem szép dolog – felelte.

– Micsoda? – Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy piszkáltam-e valaha. Á. Nem elég csúnya ahhoz, hogy cseszegessem, csak egy nagy nulla, nem éri meg ráfordítani az időt.

– Szemétkedni, úgy tenni, mintha nekem adnád, utána visszavenni.

– Nem csak úgy tettem. A tiéd lehet. – Olyan fura volt, hogy egyáltalán érdeklí egy ostoba rózsá. – Nem illik a barátnőm ruhájához, vagy valami ilyesmi, úgyhogy nem akarja felvenni. El fog hervadni, szóval akár a tiéd is lehet – nyújtottam felé.

– Hát, ha azt mondod... – vette el tőlem mosolyogva. Megpróbáltam nem észrevenni az össze-vissza fogait. Miért nem hord fogszabályzót? – Köszönöm. Ez gyönyörű.

– Használd egészséggel.

Mosolyogva sétáltam el. Miért csináltam ezt? Nem szoktam penészvirágoknak szívességet tenni. Kíváncsi voltam, hogy az összes csúnya ember örül-e az ilyesminek. Mindegy, vicces volt, tudván, hogy Sloane abba fogja hagyni a nyafogást és kérni fogja a rózsát, én meg azt mondhatom majd, hogy nincs már meg.

Körbepillantottam, hol van Kendra. Már majdnem megfeledkeztem róla, de az időzítésem szokás szerint tökéletes volt, mert ott állt a bejáratnál. Fekete-lila ruhát viselt, ami olyan volt, mint egy jelmez a Harry Potterből, és engem keresett.

– Hé, hol a jegyed? – kérdezte tőle az egyik jegyszedő.

– Ó... nincsen... keresek valakit.

Láttam, hogy szájalom villan a jegyszédő arcán, mintha pontosan tudná, miről van szó, vesztes a vesztesről. De csak annyit mondott: – Bocs, jegy nélkül nem engedhetlek be.

– A páromra várok.

Újabb szánakozó pillantás. – Oké – mondta az önkéntes. – Csak menj egy kicsit hátrébb!

– Rendben.

Odamentem Sloane-hoz. Az elveszetten ácsorgó Kendrára mutat-
tam. – Kezdhethetjük. – Kendra ekkor vett észre.

Sloane pontosan tudta, mit kell tennie. Bár dühös volt rám, ő az a típus, aki soha nem mulasztaná el az alkalmat, hogy maradandó érzelmi károsodást okozzon egy másik lánynak. Elkapott, és hatalmas csókot nyomott az ajkamra. – Szeretlek, Kyle.

Édes. Ismét megcsókoltam, de nem ismételtam el, amit mondott.

Amikor végeztünk, Kendra minket bámult. Odasétáltam hozzá.

– Mit nézel, Csúfság?

Arra számítottam, hogy sírni fog. Vicces a veszteseket rugdosni, megríkatni, majd tovább rugdosni. Már nagyon vártam ezt az estét. Majdnem kárpótolt a dolog a virágos balhéért.

De Kendra ehelyett azt mondta: – Tényleg megtetted.

– Mit? – kérdeztem.

– Nézz rá – vihogta Sloane. – Hogy kiöltözött abba a randa ruhába. Ettől csak még kövérebbnek tűnik.

– Igen, hol találtad ezt? – kérdeztem. – Egy szemétkupacban?

– A nagymamámé volt – felelte Kendra.

– Mifelénk az emberek új ruhát vesznek a bálra – nevettem.

– Szóval tényleg megtetted? – kérdezte. – Tényleg meghívtál a bálra, annak ellenére, hogy mással jöttél, csak hogy hülyét csinálj belőlem?

Ismét felnevettem. – Te tényleg azt hitted, hogy bárki meghívna a bálra?

– Nem. De reméltem, nem hozod meg ilyen egyszerűen ezt a döntést, Kyle.

– Milyen döntést? – Mögöttem Sloane vihogva kántálta, hogy „lúzer, lúzer”, és nemsokára mások is csatlakoztak hozzá, amíg végül az egész terem zúgott a szótól, és alig hallottam a saját gondolataimat.

Ránéztem Kendrára. Nem sírt. Még csak zavartnak sem tűnt. Ugyanazzal az átható pillantással nézett, mint az a csaj abban a régi Stephen King filmben, amit egyszer láttam, Carrie, akinek telekinetikus képességei voltak, és így végzett az ellenségeivel. És majdnem arra számítottam, hogy Kendra pont ezt fogja csinálni – megöl mindenkit a pillantásával.

De ehelyett azt mondta, olyan halkán, hogy csak én hallottam: – Majd meglátod.

És elsétált.

7.

TEKERJÜK VÉGIG AZ ESTÉT. Képzeljünk el egy tipikus bált, vacak zenével és gardedámokkal, akik azt próbálják megakadályozni, hogy konkrétan párizani kezdjünk a parketten. De folyamatosan Kendra szavai csengtek a fülemben: majd meglátod. Sloane megenyhült, és amikor herceggé és hercegnővé koronáztak minket, kifejezetten barátságos lett. Vannak lányok, akiknek a népszerűség és a hatalom, ami a népszerűséggel jár, olyan, mint egy afrodiziákum. Sloane is ilyen. Felálltunk a színpadra és megkoronáztak minket. Sloane felém hajolt.

– Az anyám ma este nem lesz otthon – fogta meg a kezem, és tette a fenekére.

Én elhúztam. – Remek.

Majd meglátod.

Sloane folytatta, közelebb húzódott, és a lehelete forró volt a fülemben. – Operába ment, ami három és fél óra. Felhívtam a Metet, hogy kiderítsem. És utána általában vacsorázni is elmegy. Majdnem egyig nem lesz otthon... Úgy értem, ha egy kicsit át akarnál jönni. A keze

lecsúszott a hasamra, és közelebb óvakodott a Veszélyes Zónához. Hihetetlen. Itt fog tapogatni az egész iskola előtt?

Elhúzódtam. – Csak éjfélig béreltem ki a limót. – Brett Davis, aki előző évben volt herceg, elindult felém a koronával. Én alázatosan lehajtottam a fejem, hogy elfogadjam.

– Használd bölcsen – mondta Brett.

– Sóher – súgta Sloane. – Nem érek annyit, hogy taxizz? Ezt akarod mondani?

Mit jelenthetett az, hogy „majd meglátod”? És Sloane és Brett túl közel voltak, elfogták előlem a levegőt. Dolgok és emberek közeledtek hozzám mindenfelől. Képtelen voltam gondolkodni.

– Kyle Kingsbury, válaszolj nekem.

– Eltűnnél mellőlem? – robbant ki belőlem.

Úgy tűnt, mintha minden és mindenki mozdulatlaná vált volna a teremben, amikor kimondtam.

– Te személtáda – válaszolta Sloane.

– Haza kell mennem – mondtam. – Maradni szeretnél, vagy jössz a limóval?

Majd meglátod.

– Azt hiszed, elmehetsz? Itthagysz engem? – suttozta Sloane, elég hangosan ahhoz, hogy tízmérföldes körzetben mindenki meghallja. – Ha itthagysz, az lesz az utolsó dolog, amit valaha teszel. Szóval mosolyogj, és táncolj velem. Nem hagyom, hogy elrontsd az estémet, Kyle.

Úgyhogy ezt tettem. Mosolyogtam és táncoltam. Utána pedig hazamentem vele, és Absolut vodkát ittunk, amit a szülei bársekreányéből csórtunk (Az abszolút uralkodókra! – koccintott Sloane), és minden mást is megtettem, amiben reménykedett, meg én is, és megpróbáltam

elfelejteni a hangot a fejemben, ami azt mondta, „majd meglátod”, újra és újra. És végül, háromnegyed tizenkettőkor megszöktem.

Amikor hazamentem, égett a lámpa a hálósobámban. Fura. Valószínűleg Magda takarított ott, és úgy felejtette.

De amikor kinyitottam az ajtót, ott ült a boszorkány az ágyamon.

8.

– MIT KERESSEL ITT? – kérdeztem, elég hangosan ahhoz, hogy elrejtsem a hangom remegését, és minden pórusomból izzadság csepegett, a vérem meg úgy dobolt, mintha futottam volna. De nem állíthattam volna, hogy meglepett a jelenléte. Már a bál óta számítottam rá. Csak azt nem tudtam, mikor és hol.

Rám meredt. Ismét észrevettem a szemét, ami ugyanolyan üvegszínű volt, mint a haja, és az a furcsa gondolat merült fel bennem, hogy mi van, ha igazi a haja is? Mi van, ha magától ilyen?

Őrület. – Mit keresel a házamban? – ismételtem meg. A boszorkány mosolygott. Most először vettem észre, hogy egy tükröt tart a kezében, ugyanazt, mint első nap a suliban. Belepillantott, miközben azt kántálta: – Kiegyenlítést. Költői igazságtételt. Bosszút. Elégtételt.

Rámeredtem. Amikor megszólalt, már nem tűnt olyan rondának, mint amilyenre emlékeztem. A szeme miatt, a ragyogó, zöld szeme miatt.

– Hogy érted, hogy „elégtételt”?

– Az ilyen szavakat ismerni kell az érettségim. Meg kellene tanulnod. Meg fogod tanulni. Azt jelenti, megérdemelt büntetés.

Büntetés. Az évek során rengetegen – bejárónók, tanárok – fenyegettek azzal, hogy megbüntetnek. Soha nem tették. Általában kiaranyoskodtam magam a dologból. Vagy az apám lefizette őket. De mi van, ha ez a lány egy őrült pszichopata?

– Nézd – mondtam. – Sajnálom a ma esti dolgot. Nem hittem, hogy tényleg eljössz. Tudom, hogy igazából nem bírsz, úgyhogy nem gondoltam, hogy meg fogsz bántódni. – Kedvesnek kell lennem. Ez a lány egyértelműen őrült. Mi van, ha fegyvert rejteget a bő ruhája alatt?

– Nem tettem.

– Mit nem?

– Nem kedveltelek. Nem bántódtam meg.

– Ó – néztem úgy rá, ahogy a tanárookra szoktam, a „jó gyerek vagyok” pillantással. Közben észrevettem valami furát. Kendra orra, amit korábban hosszúnak és boszorkányszerűnek láttam, már nem volt az. Biztos csak a megvilágítás miatt. – Jó. Akkor minden rendben?

– Azért nem bántódtam meg, mert tudtam, hogy átversz, Kyle, tudtam, hogy kegyetlen vagy és irgalmatlan, és ha teheted, akkor megbántod az embereket... csak hogy megmutasd, képes vagy rá.

A szemébe néztem. A szempillája másnak tűnt. Hosszabbnak. Megráztam a fejem. – Nem ezért.

– Akkor miért? – Kendra szája vérvörös volt.

– Mi folyik itt?

– Mondtam neked. Elégtételt veszek. Meg fogod tudni, milyen érzés csúfnak lenni, milyen kívül is ugyanolyan rondának lenni, mint belül. Ha jól megtanulod a leckét, akkor esetleg képes leszel lerázni magadról az átkot. Ha nem, akkor örök időig büntetésben maradsz.

Miközben beszélt, kipirosodott az arca. Ledobta a köpenyét, és kiderült, hogy igazából egy szexi – bár zöldhajú – csaj. De ez furcsa volt – hogy változhatott meg ennyire? Kezdtem kiborulni. De nem

hátrálhattam meg. Nem félhettem tőle. Úgyhogy ismét próbálkozni kezdtem. Amikor az elbűvölő modorom nem működik, az apám bevétele akkor is szokott.

Azt mondtam: – Tudod, hogy az apámnak rengeteg pénze van. Kapcsolatai is.

Mindenki akar valamit, Kyle.

– És?

– És tudom, hogy nehéz lehet ösztöndíjas diáknak lenni egy ilyen iskolában, mint a Tuttle, de az apám meg tudja olajozni a kerekeket, meg tudja adni, amit akarsz. Pénzt. Ajánlást az egyetemre, akár egy megjelenést az esti híradóban, ha azt szeretnéd. Mi, korábban jelmezben voltál? Tudod, te igazából tök csinos vagy. Jól néznél ki a tévében.

– Tényleg így gondolod?

– Persze... Én... – Elhallgattam. Kendra nevetett.

– Én nem járok a Tuttle-ba – felelte. – Én nem járok iskolába, nem élek itt, sem máshol. Olyan öreg vagyok, mint az idő, és olyan fiatal, mint a hajnal. A másvilági lényeket nem lehet lefizetni.

Ó. – Szóval, azt mondd, te egy... egy... boszorkány vagy.

Kendra haja, ami az arca körül hullámozott, hol zöldnek, hol lilának, hol feketének tűnt, mint a stroboszkóp fénye. Ráébredtem, hogy visszatartom a lélegzetem a válaszára várva.

– Igen.

– Aha – feleltem megértően. Ez tényleg megőrült.

– Kyle Kingsbury, amit tettél, csúnya dolog volt. És nem ez volt az első alkalom. Egész életedben különleges bánásmódban részesültél a szépséged miatt, és egész életedben arra használtad a szépséged, hogy kegyetlenkedj a kevésbé szépekkel.

– Ez nem igaz.

– Másodikban azt mondtad Terry Fishernek, hogy azért lapos a feje, mert az anyukája a kocsiajtóhoz vágta. Terry egy órán keresztül zokogott.

– Az kisgyerekes hülyeség volt.

– Lehet. De hatodikban bulit rendeztél a játékteremben, és az egész osztályt meghívtad... leszámítva két gyereket, Lara Rittert és David Sweeney-t. Nekik azt mondtad, hogy túl csúnyák ahhoz, hogy beengedjék őket. – Rám nézett. – Szerinted ez vicces?

Igen. Olyasmi. De azt válaszoltam: – Az is nagyon régen történt. Akkoriban problémáim voltak. Abban az évben hagyott itt az anyám. – Kendra egyre magasabbnak tűnt.

– Tavaly Wimberly Sawyer beléd zúgott. Elkérted a számát, majd rávetted az összes barátodat, hogy obszcén dolgokkal hívogassák, amíg a szülei számot nem változtattak. Tudod, milyen kínos volt ez neki? Gondold csak végig.

Egy pillanatra elképzelttem, milyen lehet Wimberlynek lenni, és elmondani az apámnak, hogy az iskolában mindenki utál. És egy másodpercre el sem tudtam viselni a dolgot. Wimberly nem csak a számát változtatta meg. Év végén a Tuttle-ből is elment.

– Igazad van – mondtam. – Seggfej voltam. Nem teszek ilyet többé.

Ezt majdnem el is hittem. Igaza volt. Kedvesebbnek kellett volna lennem. Nem tudom, miért vagyok néha gonosz és kegyetlen. Néha azt mondom magamnak, hogy kedvesebb leszek az emberekkel. De egy órán belül mindig elfelejtem, mert jó érzés felettük állni. Egy pszichológus, vagy egy olyan tévés terapeuta talán azt mondaná, hogy azért teszem, hogy fontosnak érezzem magam, mert a szüleim nem figyelnek rám eléggé, vagy ilyesmi. De nem erről van szó, nem igazán. Ez olyan, hogy néha egyszerűen nem tudok más lenni.

A nappaliban a falióra elkezdte ütni az éjfél.

– Igazad van – mondta a boszorkány, széttárva az immár izmos karját.
– Nem teszel ilyet többé. Vannak országok, ahol a tolvajoknak levágják a kezét. A nemi erőszaktevőket kiherélik. Ily módon fosztják meg a bűn elkövetőjét a bűnelkövetésre alkalmas eszköztől. – Az óra még mindig ütött. Kilencet. Tízet. A szoba ragyogott, és majdnem forgott.

– Megörültél? – A kezére néztem, hogy van-e nála kés, hogy le akar-e vágni rólam valamit. Úgy gondoltam, nagyon részeg lehetek, mert ilyen nincsen. Biztosan nem tudhat varázsolni. Ez az. Részeg hallucináció az egész.

A falióra elhallgatott. Kendra megfogta a vállam és megfordított, hogy az íróasztalom feletti tükörrel kerüljek szembe. – Kyle Kingsbury, láss.

Megfordultam, és leesett az állam attól, amit láttam.

– Mit tettél velem? – Amikor megszólaltam, a hangom már más volt.
Morgós.

Kendra meglendítette a kezét, mire szikrák kezdtek záporozni.

– Átváltoztattalak az igaz valóddá.

Szörnyeteg lettem.

Mr. Anderson: Örülök, hogy olyan sokan visszajöttetek ezen a héten. Ma arról fogunk beszélni, hogy reagált a családotok és a baráti körötök az átváltozásotokra.

SzörnyetegNYC: <- most nem mesél, m múltkor annyit pofázott.

Mr. Anderson: Miért vagy ilyen dühös, Szörnyeteg?

SzörnyetegNYC: Te nem lennél az én helyemben?

Mr. Anderson: Megpróbálnék megoldást találni a helyzetemre.

SzörnyetegNYC: nincs megoldás.

Mr. Anderson: Mindig van megoldás. Ok nélkül nem átkoznak el senkit.

SzörnyetegNYC: Te a BOSZORKÁNYNAK adsz igazat???

Mr. Anderson: Ezt nem mondtam.

SzörnyetegNYC: Egyébként is, hogy lehetsz olyan biztos benne, hogy van megoldás?

Mr. Anderson: Egyszerűen csak tudom.

SzörnyetegNYC: Honnan tudod, hogy nincs egy csomó hal, madár és pók, akiket átváltoztattak, és soha nem változtak vissza?

NEMALEANY: Abban biztos vagyok, hogy ilyen hal nincs. Azt tudnám.

SzörnyetegNYC: Van valami mágikus képességed, ami elárulja ezt neked? Mert ha igen, akkor használd arra, hogy engem visszaváltoztass.

Mr. Anderson: Szörnyeteg...

NEMALEANY: MONDHATOK VALAMIT?

SzörnyetegNYC: Kérlek, Néma. Akkor talán békén hagy.

NEMALEANY: Csak annyi, hogy szeretnék inkább az adott témáról beszélgetni Szörnyeteg nyafogása helyett. Szeretnék átváltozni, és leginkább a családom reakciójától tartok.

Mr. Anderson: Érdekes. Miért, Néma?

NEMALEANY: Hát egyértelmű. Én ezt, másokkal ellentétben saját akaratomból szeretném megtenni, és még a legjobb esetben is, nemcsak a családomat, de a fajtársaimat is megtagadom.

Mr. Anderson: Meséj még erről, Néma.

NEMALEANY: Nos, szerelmes vagyok ebbe a srácba, akit megmentettem, és emberré változhatok és találkozhatok vele, ha lemondok a hangomról. Ha ő is belém szeret = boldogan élünk, amíg meg nem halunk. De ha nem... Nos, van némi kockázat benne.

SzörnyetegNYC: Honnan tudod, hogy ez igaz szerelem?

Grizzlysrac: Mindig kockázatos, ha az ember boszorkányokkal kezd.

NEMALEANY: Csak az én részemről áll fenn a szerelem.

Grizzlysrac: <- nem gondolja, hogy Némának kockáztatnia kellene.

SzörnyetegNYC: <- nem hisz a szerelemben.

Breki: Hdd mndjak vmit & vrjatok mg, m lassan gpelek

NEMALEANY: Persze, Breki. Megvárjuk.

Breki: Nkem nehéz vlt, m a csládom soha n látott bkakent. N tudtam bszélni velük. Azt htték, LtúntM, de n, a hűgom msnap megltott, és azt mndta, fúj, egy vrangy! Kidbott a sárba. Kidbott! Fáj, h n mndhattam el, mi trtént.

NEMALEANY: Ez rettenetes, Béka. Annyira sajnálom. {{{{{{Breki}}}}}}

SzornyetegNYC: Jobb neked nélkülük, Breki.

Grizzlysrac: Te n tudod, milyen ez, Szornyeteg.
Te tudsz beszélni.

NEMALEANY: Kedvesebben, Szornyeteg. Egy kis emberséget.

SzornyetegNYC: DE NEM VAGYOK EMBER!

Mr. Anderson: Ne kiabálj, Szornyeteg.

Breki: ezt csk azrt mndod, m n tudod, mlyen ha n bszélhetsz a
csláddal.

**SzornyetegNYC: Nem, Béka. Azért mondom, m tu-
dom, milyen, amikor tudsz beszélni a családdal,
akik nem akarnak téged, és szégyellnek.**

NEMALEANY: Hű, Szornyeteg, ez rettenetesen hangzik.

GrizzlyGuy: Igen, sajnálom. Mesélj róla.

SzornyetegNYC: Nem akarok beszélni róla!

NEMALEANY: De beszélj, Szornyeteg.

Mr. Anderson: Te hoztad fel. Úgy érzem, talán mégis beszélni akarsz
róla.

SzornyetegNYC: NEM AKAROK!

Mr. Anderson: Megint kiabálsz, Szornyeteg. Ha még egyszer előfor-
dul, kénytelen leszek elküldeni.

**SzornyetegNYC: Bocs. Beakadt a CL. Nehéz kar-
mokkal gépelni.**

**SzornyetegNYC: Figyi, Grizz, egyébként hogy fér
internethez egy medve? Vagy egy béka?**

Mr. Anderson: Kérek, ne válts témát, Szornyeteg.

Breki: én bszökök a kstélyba netezni

Grizzlysrac: Én elhoztam a laptopom. Most már
mindenhol van wifi, még az erdőben is.

Mr. Anderson: A családotról szeretnék hallani, Szörnyeteg.

SzörnyetegNYC: Csak az apámról. Csak apám van. Csak apám volt.

Mr. Anderson: Sajnálom. Folytasd.

SzörnyetegNYC: Nem akarok az apámról beszélni. Dáltsunk témát.

NEMALEANY: Biztos nagyon fáj róla beszélned. {{{{{Szörnye
teg}}}}}

SzörnyetegNYC: Ezt nem mondtam.

NEMALEANY: NEM. NEM IS VOLT RÁ SZÜKSÉG.

SzörnyetegNYC: Rendszerben. Jó, rendszerben. Túlságosan fáj, ezért nem akarok róla beszélni. Brühühü. Most boldogok vagytok? Beszélhetnénk valami másról?

NEMALEANY: Sajnáááááálom!

2. RÉSZ:

A szörnyeteg

1.

SZÖRNYETEG LETTEM.

A tükörbe meredtem. Állat lettem – nem egészen farkas, vagy medve, vagy gorilla, hanem valami rettenetes faj, ami felegyenesedve jár, ami majdnem ember, de mégsem az. Agyarak nőttek a számban, az ujjaim végén karmok, és szőr minden pórusomból. Én, aki lenéztem a pattanásos vagy büdös szájú embereket, szörnyeteggé váltam.

– Szeretném, ha a világ olyannak látna, amilyen vagy – mondta Kendra. – Szörnyetegnek.

Ekkor rávettem magam, a karmaim belevájtak a nyakbőrébe. Állat voltam, és a szám immár nem szavakat formált, hanem olyan hangokat, amelyeneket azelőtt képtelen lett volna. Az állati karmaim letépték a ruháját, majd a húsát. Vérszagot éreztem, és a szavak ismerete nélkül is tudtam, hogy képes lennék megölni, mint egy állat.

De valami emberi részem azt mondatta velem: – Mit tettél? Változtass vissza! Változtass vissza, vagy megöllek. – A hangom felismerhetetlen volt, miközben azt üvöltöttem, „megöllek”.

Ekkor hirtelen úgy éreztem, valami leemel róla. Láttam, hogy a tépett húsa, majd a szakadt ruhája is ismét összeáll, mintha semmi sem történt volna velük.

– Nem tudsz megölni – mondta. – Egyszerűen új alakot öltök, talán madarat, vagy halat, vagy gyíkot. És a visszaváltoztatásod nem tőlem függ. Hanem tőled.

Hallucináció. Hallucináció, hallucináció. Ilyesmi nem történik valódi emberekkel. Ez egy álom, amiről az iskolai musical megtekintése és a túl sok Disney film tehet. Fáradt voltam, és az a rengeteg Absolut, amit Sloane-nal elfogyasztottunk, sem segített. Amikor felébredek, minden rendben lesz. Muszáj felébrednem!

– Te nem vagy igazi – jelentettem ki.

De a hallucinációm oda sem figyelt rám. – Kegyetlenségekkel töltötted az életed. De az átváltozásod előtti órákban tettél egy kedves apróságot. Emiatt az icipici jótett miatt ajánlok neked egy második esélyt, a rózsá miatt.

Tudtam, hogy mire gondol. A rózsára. A rózsadíszre, amit annak a semmilyen lánynak adtam a bálon. Csak azért adtam neki, mert nem tudtam, mit tehetnék vele. Számít ez? Ez az egyetlen szép dolog, amit valaha bárkiért tettem? Ha igen, az elég rossz.

Kendra olvasott a gondolataimban. – Nem, nem túl nagy jótett. És te sem kapsz túl nagy második esélyt, csak egy kicsit. A zsebedben találsz két szirmot.

Benyúltam a zsebembe. Ott volt a két szírom, amit beledugtam, amikor lehullottak a rózsáról. Kendra nem tudhatott róluk, ami talán azt bizonyítja, hogy tényleg csak a fejemben létezett az egész. De azt kérdeztem: – És?

– Két szírom, két év, hogy találj valakit, aki hajlandó a csúfságod mögé nézni, és meglátni benned valami jót, valami szeretnivalót. Ha cserébe te

viszontszereted, és ő ennek bizonyosságául megcsókol, leszáll rólad az átok, és te ismét szép leszel. Ha nem, örökre szörnyeteg maradsz.

– Erre valóban nincs sok esély. – Egy hallucináció, egy álom. Lehet, hogy megitatott valami droggal? De mint az összes álmodó, én is sodródtam. Mi mást tehettem volna, ha már felébredni nem tudok? Immár senki nem tudna belém szeretni.

– Nem hiszel abban, hogy bárki is tudna szeretni, ha nem vagy szép?

– Nem hiszem, hogy bárki is tudna szeretni egy szörnyeteget.

A boszorkány elmosolyodott. – Szívesebben lennél egy háromfejű szárnyas kígyó? Egy olyan teremtmény, akinek sascsőre, lólába és tevépúja van? Esetleg oroszlán, vagy bivaly? Most legalább képes vagy felegyenesedve járni.

– Olyan akarok lenni, amilyen voltam.

– Akkor reménykedj, hogy találsz valaki nálad jobbat, és képes leszel elnyerni a szerelmét pusztán a jóságoddal.

Felnevettem. – Igen, a jóságommal. Mert a lányok szerint a jóság szexi.

Kendra ezt elengedte a füle mellett. – A külsőd ellenére kell beléd szeretnie. Ez most érdekes lesz, mi? És ne feledd, neked is szeretned kell őt – ez lesz számodra a legnehezebb –, és ezt egy csókkal kell bizonyítanotok.

Egy csókkal, aha. – Figyelj, ez tényleg vicces volt. És most változtass vissza, vagy mi. Ez nem egy tündérmese, hanem New York.

Kendra megrázta a fejét. – Két évod van.

Ezzel eltűnt.

ELTELT KÉT NAP. Akkor már tudtam, hogy valóság volt, nem hallucináció. Valóság.

– Kyle, nyisd ki az ajtót!

Az apám. Egész hétvégén kitértem előle, és Magda elől is, a szobámban héderelve, és dugikajákon élve, amik nálam voltak. Ekkor

körbenéztem. Minden törhető el volt törve. Érthető okokból a tükörrel kezdtem. Majd az ébresztőórámmal folytattam, a hokitróféáimmal, és minden ruhadarabommal a szekrényben – amúgy sem lett volna rám jó semmi. Felvettem egy tükörszilánkot, és belenéztem. Rettentetes. Leengedtem az üveget, közben felmerült bennem, hogy egy vágás a torkomra, és vége lenne. Soha többé nem kellene szembenéznem a barátaimmal, nem kellene akként élnem, amivé váltam.

– Kyle!

Apám hangja megijesztett, és elejtettem a szilánkot. Ez a sokk kellett ahhoz, hogy magamhoz térjek. Apa helyre tudja ezt hozni. Ő gazdag. Ismer plasztikai sebészeket, bőrgyógyászokat – New York legjobbait. Ő majd megoldja.

És ha nem tudja, még mindig rengeteg időm van a másokra.

Az ajtó felé indultam.

Egyszer kiskoromban a Times Square-en sétálgattam a dadámmal, és felnézve megláttam az apámat a JumboTronon, ott mindenki felett. A dadám megpróbált odébb rángatni, de nem tudtam levenni róla a szemem, és észrevettem, hogy mások is a tévét bámulják, apámat nézik.

Másnap reggel apám a fürdőköpenyében mesélt anyámnak arról, mekkora sztorit közvetített előző este, amikor mindenki felnézett. Én még rápillantani is félttem. Még mindig olyannak láttam magam előtt, mindennél nagyobbak, magasan, az égbolt részeként, mint egy istent. Félttem tőle. Aznap az iskolában mindenkinek azt meséltem, hogy az én apám a legfontosabb ember a világon.

Az régen volt. Most már tudtam, hogy az apám sem tökéletes, nem isten. Mentem már vécére utána, és tudtam, hogy ő is büdöset kakál.

De most is félttem, amikor az ajtóhoz sétáltam. Megálltam. Kezem a kilincsen, szőrös arcomat a fához nyomtam.

– Itt vagyok – mondtam nagyon halkán. – Most kinyitom az ajtót.

– Akkor nyisd.

Kinyitottam. Úgy tűnt, mintha Manhattan összes zaja elhallgatott volna, és úgy hallottam mindent abban a pillanatban, mintha az erdőben lettem volna: a hálósobám ajtajának súrlódását a szőnyegen, a lélegzetemet, a szívverésemet. El nem tudtam képzelni, mit tesz az apám, hogy reagál majd arra, hogy a fia szörnyeteggé változott.

Apám... ingerültnek tűnt.

– Mi a... miért öltöztél be így? Miért nem vagy az iskolában?

Hát persze. Azt hiszi, hogy jelmez van rajtam. Bárki azt hinné. Hal-
kan beszéltem. – Ez az arcom. Apa, nincs rajtam álarc. Ez az én arcom.

Rám meredt, majd elnevette magát. – Haha, Kyle, nincs most erre időm.

Azt hiszed, vesztegetném az értékes idődet? De mindent megpróbáltam, hogy nyugodt maradjak. Tudtam, hogy ha felizgatom magam, akkor morogni és vicsorogni kezdek, és úgy kapálom a földet, mint egy ketrecbe zárt állat.

Apa megragadta az arcomat, és erősen meghúzta. Felkiáltottam, és mielőtt gondolkozni tudtam volna, kimeresztettem a karmaim az arca mellett. Amikor a mancsom az arcához ért, leállítottam magam. Apám riadt tekintettel meredt rám. Elengedte az arcomat és elhátrált. Láttam, hogy remeg. Úristen, az apám remeg.

– Kérlek – mondta, és láttam, hogy megrogy a térde. Az ajtónak tántorodott. – Hol van Kyle? Mit tettél a fiammal? – Mögém nézett, mintha be akarna nyomakodni mellettem, belépni, de nem mert. – Mit tettél? Hogy kerültél a házamba?

Gyakorlatilag zokogott, és amikor ránéztem, én is azt tettem. De a hangom nyugodt maradt, miközben válaszoltam. – Apa, Kyle vagyok. Kyle, a fiad. Nem ismered meg a hangom? Hunyd le a szemed. Akkor talán felismered. – De miközben kimondtam, egy rettenetes gondolatom támadt. Lehet, hogy nem fogja. Alig beszélünk az utolsó pár évben.

Lehet, hogy nem ismeri fel a hangom. Hanem így, ebben az alakban kidob, és azt mondja, a fiát elrabolták. Kénytelen leszek megszökni és elrejtőzni. Városi legenda lesz belőlem – a szörnyeteg, aki New York csatornáiban él.

– Apa, kérlek. – Kinyújtottam a kezem, hogy megnézzem, vannak-e még ujjlenyomataim, hogy egyáltalán ugyanolyanok-e még. Apámra néztem. Ő lehunyta a szemét. – Apa, kérlek, mondd, hogy megismersz. Kérlek.

Apám ismét kinyitotta a szemét. – Kyle, tényleg te vagy az? – Amikor bólintottam, folytatta: – Ez nem valami vicc, igaz? Mert ha igen, hát cseppet sem találom mulatságosnak.

– Nem vicc, apa.

– De mi történt? Hogyan? Beteg vagy? – szorította a szemére a kezét.

– Egy boszorkány tette, apu.

Apu? Visszatértem ahhoz a szóhoz, amit nagyjából két percig használtam, miután megtanultam beszélni, és mielőtt rájöttem, hogy Rob Kingsbury nem apuja senkinek.

De azt mondtam: – Boszorkányok léteznek, apu. Itt, New Yorkban. – Elhallgattam. Apám úgy meredt rám, mintha kővé vált volna, mintha én változtattam volna kővé. Majd lassan a földre ereszkedett.

Amikor magához tért, azt mondta: – Ez... ez a dolog... ez a betegség... állapot... bármi is történt veled, Kyle... megoldjuk. Keresünk egy orvost, és megoldjuk. Ne aggódj. Az én fiam nem nézhet ki így.

Megkönnyebbültem, ugyanakkor ideges lettem. Megkönnyebbültem, mert tudtam, hogy ha meg lehet oldani, akkor az apám képes lesz rá. De ideges lettem, amikor azt mondta, „az én fiam nem nézhet ki így”.

Mert mi lesz velem, ha nem lehet megoldani? Egy másodpercig sem hittem Kendra második esélyében. Ha az apám nem tudja megoldani, végem.

BEASTLY

A szörnyszívű

„Szerelmi történet inyenceknek...
az örök romantikusok a világ minden részén élvezni fogják”
– ANETTE CURTIS KLAUSE, a VÉR és csokoládé szerzője.

SZÖRNYETEG DAGYOK

Egy szörnyeteg. Nem farkas vagy medve, gorilla vagy kutya,
hanem egy teljesen új faj, ami két lábon jár – egy karmos, agyaras teremtmény,
akinek minden testrészét sűrű szőr fedi.

Azt hiszed, ez egy tündérmese? Nincs olyan szerencsém.

New York Cityben vagyunk. És a jelenről beszélek. Nem baleset ért,
és nem valami betegség támadott meg. De örökre ilyen torz maradok,
hacsak meg nem sikerül törnöm az átkot.

Igen, az átkot, amit az irodalomórákra járó boszorkány bocsátott rám.

Hogy miért változtatott szörnyeteggé, aki nappal elrejtőzik,
éjszaka pedig az utcákon settenkedik?

Elárulom.

Elmesélem, milyen voltam Kyle Kingsburyként, olyasvalakiként,
aki mindenki lenni szeretne, gazdagon, tökéletes külsővel és tökéletes étellel.

Utána elmesélem, hogy váltam tökéletesen... szörnyeteggé.

Akarod hallani? Mered hallani?

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

pergő, izgalmas